

РЕШЕНИЕ

№ 5399

гр. София, 14.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 12.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **3327** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.107, ал.2 от Закона за автомобилните превози (ЗАвП) образувано е по жалба от Engin Solmaz, гражданин на Република Турция и от ORKUN I. T. Kft., ЕИК [ЕГН], подадена чрез упълномощения представител адв. К. А., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-1036/17.03.2023 г. (ЗППАМ) на началника на Областен отдел „Автомобилна администрация“ (ОО „АА“) – В. към Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ (РД „АА“) – В. в Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ (И.), с която на основание чл.107 във вр. с чл.10ба, ал.1, т.3, б.,„в“ и б.,„г“ от ЗАвП са наложени принудителни административни мерки – временно спиране от движение на влекач R., рег. № PFC759 и прикачено към него полуремарке TIRSAN, с рег. № 34ET1995, както и сваляне на предната регистрационна табела на влекача – до заплащане на наложените с наказателни постановления глоби за извършени нарушения и осигуряване на водач, който е гражданин на държава – членка на ЕС или отговаря на изискванията на чл.7а, ал.4 от ЗАвП.

С жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед. Същата била издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и при липса на материална компетентност на постановилия я орган. По-конкретно се твърди, че при съставянето на акта за установяване на административно нарушение и при издаването на процесната заповед не е осигурен

преводач, като по този начин било нарушено правото на защита на наказаното лице. Посочва се, че са нарушени разпоредите на ЗАНН, както и нормата на чл.59, ал.2 от АПК, уреждаща съдържанието на индивидуалните административни актове. Иска се отмяна на заповедта. Претендира се присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът - Началникът на Областен отдел „Автомобилна администрация“ – В. към Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – В. в Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ в открито съдебно заседание чрез процесуалния си представител - юрк. Д., оспорва жалбата като неоснователна. Моли съда да я отхвърли. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд – София град, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и във връзка с наведените от страните доводи, установи следното от фактическа страна:

На 16.03.2023 г. при извършване на проверка за спазване на разпоредбите на Закона за автомобилните превози, Закона за движение по пътищата и издадените въз основа на тях подзаконовни нормативни актове, И. Б. Д. – инспектор в Отдел „Контрол“ при РД „АА“ - [населено място] и К. С. Г. – инспектор в Отдел „Контрол“ при РД „АА“ - [населено място] са установили, че Engin Solmaz от Република Турция, извършва обществен превоз на товари с товарен автомобил марка „R.“ с рег.№ PFC759 и полуремарке рег.№ 34ET1995, без сертификат на водач по чл.57, ал.5 от Наредба № 11/31.10.2022 г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари (Наредба № 11). За така установеното нарушение е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-1036/17.03.2023 г., с която на основание чл. 107, ал.1 и във връзка с чл.106а, ал.1, т.1, и ал.1, т.1, т.3, т.4 и т.5 от ЗАвТП са наложени принудителни административни мерки: 1. По чл.106а, ал.1, т.3, б.“в“ от ЗАвТП - временно спиране от движение на МПС, с което се извършва международен превоз на товари, когато превозното средство се управлява от водач, гражданин на държава, която не е членка на Европейския съюз, който не отговаря на изискванията на чл.7а, ал.4 до заплащане на парична гаранция или до заплащане на наложената с наказателно постановление глоба за извършено нарушение и осигуряване на водач, който е гражданин на държава – членка на Европейския съюз, или отговаря на изискванията на чл.7, ал.4; 2. По чл.106а, ал.1, т.3, б.,„г“ от ЗАвТП – сваляне на предната табела с регистрационен номер №PFC759 с Наказателни постановления № 25-000423, 25-0000424 от 17.03.2023г. му е наложена глоба общо в размер 2500 лв. и отнемане заедно с документа, удостоверяващ регистрацията на превозното средство и документите, свързани с извършения превоз до заплащане на наложената глоба.

При така установената фактическа обстановка настоящият съдебен състав намира от правна страна следното:

Жалбата в частта ѝ, с която заповедта за прилагане на ПАМ е обжалвана от Engin Solmaz, гражданин на Република Турция, е процесуално допустима – същата е подадена, от активнoleгитимирано лице - адресат на акта и при наличие на правен интерес от оспорването му, насочена е срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и в преклузивния 14-дневен срок за оспорване.

По отношение на втория жалбоподател обаче - ORKUN I. T. Kft., търговско дружество, регистрирано в [населено място], У., жалбата е недопустима, като подадена от лице без правен интерес да обжалва процесната заповед за прилагане на

ПАМ, доколкото дружеството не е неин адресат. След като не е адресат на акта, вторият жалбоподател не може да обоснове правния си интерес от оспорването му. Обстоятелството, че е собственик на превозното средство, спрямо което е наложена ПАМ му дава единствено качеството на заинтересована от изхода на спора страна. Същият е взел участие в производството по делото чрез пълномощника си, поради което не са били нарушени процесуалните му права при участие в процеса. Поради изложеното жалбата в частта ѝ, с която процесната ЗППАМ е оспорена от ORKUN I. T. Kft, се явява процесуално недопустима и същата следва да бъде оставена без разглеждане, а производството по делото в тази му част – прекратено. Във връзка с изложеното дотук следва да се отбележи като неоснователно възражението на процесуалния представител на жалбоподателите, че обжалваната ЗППАМ не отговаря на изискванията на чл.59, ал.2, т.3 от АПК, защото липсва означаване на адресата на акта. Видно от обстоятелствената част на заповедта, в същата с главни удебелени букви е посочено името на жалбоподателя Engin Solmaz, като водач на МПС, който е извършил нарушение на ЗАвтП. Фактът, че в диспозитива на обжалваната ЗПАМ не е посочено на кого се налага принудителната административна мярка, а единствено е описано в какво се изразява тя, не означава, че актът няма адресат. Принудителните административни мерки се налагат за предотвратяването и преустановяването на констатирани административни нарушения именно спрямо нарушителите на съответните законови разпоредби, а в случая установеният от административния орган нарушител е Engin Solmaz.

Разгледана по същество, жалбата на Engin Solmaz, гражданин на Република Турция, срещу Заповед за прилагане на ПАМ № РД-14-1036/17.03.2023 г. е неоснователна.

По делото е установено, че на 16.03.2023 г. при извършване на проверка за спазване на разпоредбите на ЗАвтП, ЗДвП и издадените въз основа на тях подзаконовни нормативни актове, инспектори в Отдел „Контрол“ при РД „АА“ - [населено място] са установили, че Engin Solmaz от Република Турция, извършва обществен превоз на товари с товарен автомобил марка „R.“ с рег.№ PFC759 и полуремарке рег.№ 34ET1995, без да има сертификат на водач по чл.57, ал.5 от Наредба № 11, а именно сертификат като гражданин на страна, която не е член на ЕС, въз основа на който да може да извършва международен превоз на товари. На нарушителя е съставен АУАН и съответно издадено наказателно постановление по реда на ЗАНН. Отделно за установеното нарушение е издадена оспорената в настоящото производство ЗППАМ № РД-14-1036/17.03.2023 г., с която на основание чл. 107, ал.1 и във връзка с чл.106а, ал.1, т.1, и ал.1, т.1, т.3, т.4 и т.5 от ЗАвтП е наложена принудителна административна мярка: 1. По чл.106а, ал.1, т. 3, б.,„в“ от ЗАвтП - временно спиране от движение на МПС, с което се извършва международен превоз на товари, когато превозното средство се управлява от водач, гражданин на държава, която не е членка на Европейския съюз, който не отговаря на изискванията на чл.7а, ал.4 до заплащане на парична гаранция или до заплащане на наложената с наказателно постановление глоба за извършено нарушение и осигуряване на водач, който е гражданин на държава – членка на Европейския съюз, или отговаря на изискванията на чл.7, ал.4; 2. По чл.106а, ал.1, т.3, б.,„г“ от ЗАвтП – сваляне на предната табела с регистрационен номер № PFC759 с Наказателни постановления № 25-000423 и 25-0000424 от 17.03.2023г. му е наложена глоба общо в размер 2500 лв. и отнемане заедно с документа, удостоверяващ регистрацията на превозното средство и документите, свързани с извършения превоз до заплащане на наложената глоба.

При тези данни настоящият съдебен състав, след като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл.146 от АПК по реда на чл.168, ал.1 от АПК, намира от правна страна следното:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – началника на Областен отдел „Автомобилна администрация“ – В.. Съгласно разпоредбата на чл.107, ал.1 от ЗАвтП, принудителните административни мерки по чл.106 и чл.106а се прилагат с мотивирана заповед на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" или от упълномощени от него лица. От представената по делото заповед № РД-01-553/23.11.2021 г. е видно, че на основание чл.107, ал.1 от ЗАвтП и чл.7, т.5 от Устройствения правилник на И., изпълнителният директор на И. е упълномощил посочени в заповедта длъжностни лица, които да прилагат принудителните административни мерки по чл.106 и чл.106а от ЗАвтП като в т.7 на цитираната заповед са посочени и началниците на областни отдели „Автомобилна администрация“ в Регионална дирекция „Автомобилна администрация“. По делото не е спорно, че подписалото като издател на обжалвания административен акт лице – И. И., е заемал и изпълнявал длъжността началник на Областен отдел „Автомобилна администрация“ - В.. Предвид това, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от материално и териториално компетентен административен орган в условията на допустима от закона делегация, при упражняване в рамките на надлежно делегираните му със Заповед № РД-01-553/23.11.2021 г. на изпълнителния директор на И. правомощия. В този смисъл неоснователни се явяват въведените в жалбата твърдения за липса на материална компетентност на издателя на оспорения акт.

Обжалваният акт е издаден при спазване на нормативно установените изисквания за форма и съдържание. Посочено е правното основание за налагане на принудителната административна мярка - чл.106а, ал.1, т.3, б.,„в“ и б.,„г““. Изложени са и фактическите обстоятелства, поради които е наложена мярката. Неоснователно в жалбата се твърди, че посочването на повече от едно правни основания на заповедта обърква адресата ѝ при организиране на защитата му срещу нея. Това не е така, тъй като в диспозитивната част на ЗППАМ са посочени конкретните нарушени разпоредби на ЗАвтП, като детайлно е описано какво е съдържанието на мярката и причината, по която тя се налага.

При издаване на акта не се установяват и допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, от естество да представляват самостоятелно основание за отмяната му. Неоснователни са доводите в жалбата, свързани с нарушение на административнопроизводствените правила, а именно искането до съда да разгледа дали административният орган по надлежен начин е констатирал извършените нарушения, съответно дали е спазил разпоредбите на ЗАНН и НПК в тази връзка, включително с неназначаването на преводач. Производството по издаване на ПАМ по чл.106а, ал.1, т.3, б.,„в“ и „г“ от ЗАвтП се развива по правилата на АПК, докато производството по налагане на административно наказание - по реда на ЗАНН. В първата хипотеза се издава индивидуален административен акт и се цели бързина на производството, за да се спре дейността по превоз на пътници или товари в нарушение на законовите изисквания. Във втория случай се упражнява санкционно правомощие на държавата и се развива самостоятелно административнонаказателно производство.

С оглед преустановителния характер на мярката и принципа на бързина, който е водещ в производството по прилагане на мерки от вида на процесната, специалният закон не изисква осигуряване на преводач в административното производство. Аргументи за такова императивно изискване могат да се изведат и от Директива 2010/64/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 20 октомври 2010 година относно правото на устен и писмен превод в наказателното производство. В чл.1, т.3 от Директива 2010/64/ЕС е регламентирано, че когато законодателството на държава-членка предвижда налагането на санкция за леки нарушения от страна на орган, различен от съд с компетентност по наказателноправни въпроси, и когато налагането на такава санкция може да бъде обжалвано пред такъв съд, настоящата директива се прилага единствено за производството по обжалване пред този съд. В случая жалбоподателят не е бил препятстван да упражни правото си на оспорване пред съд. За тази цел е упълномощил адвокат, който го е представлявал в съдебното производство. За разлика от административното производство, националният законодател е предвидил изрично назначаването на преводач в съдебното производство по обжалване на административни актове – чл.14 от АПК. Предвид обаче липсата на изразено желание от жалбоподателя Engin Solmaz да участва лично в съдебното производство и невявяването му в проведеното открито съдебно заседание, то не е било налице основание за назначаването на преводач и в съдебното производство.

При издаване на процесната заповед правилно е приложен и материалният закон.

Съгласно нормата на чл.106а, ал.1, т.3, б.,в" от ЗАвтП, за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно спиране от движение на моторно превозно средство, с което се извършва международен превоз на товари, когато превозното средство се управлява от водач, гражданин на държава, която не е членка на Европейския съюз, който не отговаря на изискванията на чл.7а, ал.4 - до заплащане на наложената с наказателно постановление глоба за извършеното нарушение и осигуряването на водач, който е гражданин на държава - членка на Европейския съюз, или отговаря на изискванията на чл.7, ал.4, а съгласно нормата на чл.106а, ал.1, т.3, б.,г" от ЗАвтП, за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ временно спиране от движение на моторно превозно средство, с което се извършва превоз на пътници или товари, когато нарушителят няма постоянен адрес на територията на Република България - до заплащане на наложената с наказателното постановление глоба за извършеното нарушение. В случая е безспорно установено, че жалбоподателят Engin Solmaz е турски гражданин, който няма постоянен адрес на територията на Република България и който не е притежавал необходимия сертификат за водач на МПС по чл.57, ал.5 от Наредба № 11/31.10.2002 г. Описаното в хипотезата на цитираните правни норми напълно съответства на установената фактическа обстановка, която не се оспорва от страните, и припокрива съдържащите се в ЗППАМ и напълно съответстващи си правни и фактически основания.

По изложените съображения съдът намира Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-1036/17.03.2023 г., издадена от началника на ОО „АА“ – В. към РД „АА“ – В. в И. за законосъобразна, издадена без допуснати нарушения на административнопроизводствените правила и при правилно приложение на материалния закон, поради което жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение, определени в размер на 100 лв., съгласно чл.37 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Водим от горното и на основание чл.159, т.4 и чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София град, второ отделение, 30-ти състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на ORKUN I. T. Kft., дружество, регистрирано в Б., У., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-1036/17.03.2023 г. на началника на Областен отдел „Автомобилна администрация“ – В. към Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – В. в Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ и

ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази му част.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Engin Solmaz, гражданин на Република Турция, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-1036/17.03.2023 г. на Началника на Областен отдел „Автомобилна администрация“ – В. към Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – В. в Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“.

ОСЪЖДА Engin Solmaz, гражданин на Република Турция, да заплати на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ сумата от 100 (сто) лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението в прекратителната му част е с характер на определение и подлежи на обжалване с частна жалба в 7-дневен срок от съобщението пред Върховния административен съд.

В останалата част решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението пред Върховния административен съд.

Съдия: